

הוכשר, כי יש לחלק בין מי שכבר היה מוכשר ונדחה, שדחייה חשובה היא, לבין מחוסר זמן שמעולם לא היה מוכשר ונדחה אלא היה דחוי מעיקרו ועתה בא לידי הכשרו.

- אבל יש לומר שלמד זאת ממה שמצינו שבעל מום שהיה דחוי, כשעבר מומו חזר להכשרו, והוא הדין לדחוי מחמת דברים אחרים, כשעברה סיבת דחייתו, חוזר להכשרו.

ורבי יוחנן חולק על כך, כי לדעתו הכתוב, "כי משחתם בקהם מום בם" האמור בעניין בעלי מום, מיעוט הוא, לומר דווקא "בקהם", כשעבר המום חזרו להכשרם, אבל שאר דחויים, גם כשעברה דחייתם, לא חזרו להכשרם.

ורב אמר, שהמיעוט "בקהם" בא לומר דבר אחר, והוא, שדווקא בפני עצמם בעלי מום דחויים, אבל בתערובת, אף בעלי מום כשרים, כדעת רבי אליעזר להלן^א.

ורבי יוחנן אמר ששני הדברים למדים מהמיעוט "בקהם", וזאת משום שהיה יכול לכתוב "בם" וכתב "בקהם" למעט שני דברים^ב.

אולם רב אמר שאין לדקדק ממה שנאמר "בקהם" ולא "בם" שיהיו שני מיעוטים.

אברי עולה תמימה שנתערבו באברי בעלת מום

עולה תמימה אבריה עולים למזבח להקטרה ועולה בעלת מום פסולה לכך ונחלקו חכמים מה יעשו כשנתערבו אברי תמימים באברי בעלי מומים.

לדעת רבי אליעזר – אם ודאי יש בתערובת אבר של בעלת מום, אין להקריב את הכל, כי בכך ודאי מקריב למזבח אבר של בעלת מום. אולם כשאין הדבר ודאי, כגון שמתחילה נתערב ראש של בעלת מום בראשי תמימים, ובטעות העלו ראש אחד, מאחר שיתכן שהראש שהעלו היה של בעלת המום, וכל הנותרים תמימים מעלים את הכל. והטעם לכך כי באמת מדין תורה, גם כשבוודאי יש בתערובת בעלי מום, מותר להעלות

^א אי נמי אפילו כרבנן, אף על גב דפליגי עליה רבנן התם בברייתא, רבנן דמתניתין שרו מדאורייתא, כדמשמע לישנא דמתניתין, דלא אסרו אלא אבר הנשאר, אבל אותם שקרבו ועלו למערכה לא ירדו, ומדרבנן הוא דאסרי לכתחילה, כדמשמע לישנא דמתניתין, אפילו קרבו כולם חוץ מאחד, מהם יצא לבית השריפה. [תוס']

^ב והשתא איכא שלשה דרשות, (א) הא עבר מומם ירצו. (ב) ואידך הא כל דחויין הואיל ונדחו ידחו. (ג) ואידך הא על ידי תערובת מירצו. והא דלא מייתי התם בפרק התערובת דרשא דרבי יוחנן, משום דלא בעי לאתווי אלא הנך שתי דרשות, דאפילו רב מודה בהו. והא דמשמע התם דדרשא דרבי אליעזר מה"א דבהם, אין לחוש בזה, דלא נחת גמרא לדקדק בזה. [תוס']